

Sygn. akt IV CSK 689/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przy uczestnictwie M. K.

o zakaz prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt VI Ga 53/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

W ocenie skarżącego, zagadnienie prawne w niniejszej sprawie polega na potrzebie wyjaśnienia pojęcia „niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości” z art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n. w kontekście złożenia wniosku, który został zwrócony z przyczyn formalnych.

Uzasadnienie podniesionych w związku z tym wątpliwości nie zawiera poszerzonej argumentacji prawnej wskazującej możliwość różnego ich rozstrzygnięcia oraz stanowiska skarżącego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 5/12, nie publ.). Tymczasem istotne

zagadnienie prawne będące podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno przypominać, pod względem konstrukcyjnym, zagadnienie formułowane przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11 i z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 398/13 - nie publ.).

Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

Co prawda wywód przedstawiony przez skarżącego zasadniczo spełnia te wymagania, jednak należy wskazać na okoliczność, że przytoczone rozbieżności orzecznicze dotyczą sytuacji, w której pomiędzy pierwszym a kolejnym wystąpieniem podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości doszło do zmian w sytuacji finansowej podmiotu, którego upadłość miałaby dotyczyć. W niniejszej zaś sprawie ustalono, że stan niewypłacalności, który uzasadniałby złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości już w 2008 r., trwa bez większych zmian do chwili obecnej. Zatem rozstrzygnięcie przedstawionego problemu przez Sąd Najwyższy nie wpłynęłoby na wynik niniejszej sprawy.

Skarżący powołał się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z „orzeczenia przez Sąd drugiej instancji zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w wymiarze nadmiernie surowym, nieproporcjonalnym do stwierdzonego stopnia winy uczestnika i okoliczności faktycznych sprawy oraz celu, jakiemu orzeczenie zakazu ma służyć”. Powyższa argumentacja stanowi próbę zaprezentowania stanowiska skarżącego opartego na ustaleniach konkurencyjnych względem ustaleń dokonanych przez Sąd odwoławczy. Należy podkreślić, że skarga kasacyjna może być oczywiście zasadna tylko wtedy, kiedy naruszenie prawa, z którego wynika jest widoczne bez potrzeby dokonywania szerszej analizy dla przeciętnego

prawnika (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 oraz z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 227/14, BSN 2014, nr 9, s. 9-10). Powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).